

**ΕΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΟ
«ΑΚΟΥ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ»**

«Από τις πιο εντυπωσιακές πλοκές στη σύγχρονη αστυνομική μυθιστοριογραφία».

Sunday Times

«Ανεβάζει το ψυχολογικό θρίλερ σε νέο επίπεδο».

Independent

«Ένα ευφύες, σκληρό ανάγνωσμα».

The Guardian

«Η πραγματική διάδοχος της σπουδαίας Ρουθ Ρέντελ».

Mail on Sunday

«Σου κόβει την ανάσα. Το διάβασα και ευχήθηκα να το είχα γράψει εγώ».

Val McDermid, συγγραφέας

«Η πιο επινοητική συγγραφέας αστυνομικής λογοτεχνίας που διαθέτουμε».

Metro

Έργα της συγγραφέως που εκδόθηκαν
στη σειρά BELL Best Seller:

Μαύρο Χώμα
Άκου τους Νεκρούς

Για τη συγγραφέα

Η Μπελίντα Μπάουερ μεγάλωσε στην Αγγλία και στη Νότια Αφρική, ενώ σήμερα ζει στην Ουαλία. Έχει εργαστεί ως δημοσιογράφος και σεναριογράφος. Το σενάριό της *The Locker Room* απέσπασε το Βραβείο Νέων Βρετανών Σεναριογράφων Καρλ Φόρμαν της Βρετανικής Ακαδημίας Κινηματογράφου και Τηλεόρασης. Για το πρώτο της μυθιστόρημα, *Μαύρο Χώμα*, βραβεύτηκε από την Ένωση Συγγραφέων Μυστηρίου με το Gold Dagger Αστυνομικού Μυθιστορήματος της Χρονιάς. Το 2013 τιμήθηκε από τον ίδιο θεσμό με το Dagger in the Library για το σύνολο του έργου της. Το *Άκου τους Νεκρούς*, το τέταρτο μυθιστόρημά της, κέρδισε το 2014 το βραβείο Theakston Old Peculier Καλύτερου Αστυνομικού Μυθιστορήματος της Χρονιάς. Τα βιβλία της έχουν μεταφραστεί σε είκοσι μία γλώσσες.

BELINDA BAUER

**ΑΚΟΥ
ΤΟΥΣ
ΝΕΚΡΟΥΣ**

Μετάφραση: Βασιλειάνα Ζηκίδη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL

**ΦΕΙΔΙΟΥ 18, 106 78 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.360.9438 - 210.362.9723
www.bell.gr**

Τίτλος πρωτοτύπου: *Rubbernecker*

Copyright © Belinda Bauer 2013

Για την ελληνική γλώσσα:

© 2017 ΧΑΡΛΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΒΕΕ

Μετάφραση: Βασιλειάνα Ζηκίδη

Επιμέλεια: Φιλιώ Γκαβαλιζούδη

Διόρθωση: Κυριάκος Μιχελόγκωνας

Το βιβλίο αυτό είναι έργο μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είτε είναι προϊόν της φαντασίας της συγγραφέως είτε χρησιμοποιούνται κατά τρόπο μυθιστορηματικό. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, γεγονότα, τοποθεσίες, ιδρύματα ή επιχειρήσεις είναι εντελώς συμπτωματική.

Απαγορεύονται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική–, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του κειμένου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλων– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

ISBN 978-960-507-110-3

BELL BEST SELLER - ΤΕΥΧΟΣ 1110

Στον Simon, για τον παλιό καλό καιρό.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1

ΟΘΑΝΑΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ τόσο εύκολος όσο δείχνει στις ταινίες.

Στις ταινίες, ένα αυτοκίνητο ντεραπάρει στον πάγο, περιστρέφεται γύρω από τον άξονά του, ταλαντεύεται στην άκρη του γκρεμού.

Πέφτει· κατακυλάει· οι πόρτες φεύγουν· τσακίζεται στο έδαφος, πηδάει ψηλά, τσακίζεται πάλι, πηδάει ξανά ψηλά –και, τελικά, σταματάει πάνω σ' ένα δέντρο, με τους τροχούς να κοιτάνε τον ουρανό, σαν αναποδογυρισμένη χελώνα που βγάζει καπνούς. Οι άλλοι οδηγοί πατάνε φρένο, τα λάστιχα στριγκλίζουν· αφήνουν ανοιχτές τις πόρτες τους καθώς τρέχουν στο χείλος του γκρεμού και ατενίζουν κάτω έντρομοι, ενώ το αυτοκίνητο...

Η κάμερα κάνει ζουμ στο αυτοκίνητο, για δραματικό εφέ. Ύστερα τυλίγεται στις φλόγες.

Ο κόσμοςπισωπατάει, καλύπτουν με τα χέρια το πρόσωπό τους, γυρίζουν στο πλάι.

Στις ταινίες, δε χρειάζεται καν να το πει κανείς.

Στις ταινίες, ο οδηγός είναι νεκρός.

Δε θυμάμαι πολλά, θυμάμαι όμως πως το ραδιόφωνο έπαιζε το τραγούδι με τις Πίνια Κολάντα. Ξέρετε ποιο είναι. *Αμα σ' αρέσουν οι Πίνια Κολάντα, άμα σ' αρέσει να σε μουσκέυει η βροχή...*

Το μισώ αυτό το τραγούδι. Πάντα το μισούσα.

Αναρωτιέμαι αν θα πω στην αστυνομία την αλήθεια για

ό,τι συνέβη. Όταν θα μπορώ. Θα έχω τα κότσια να τους πω ότι προσπαθούσα ν' αλλάξω σταθμό όταν ντεραπάρισα στον πάγο; Εξαιτίας αυτού του τραγουδιού. Θα το βρουν αστείο; Ή θα κουνήσουν το κεφάλι και θα μου απαγγείλουν κατηγορία για επικίνδυνη οδήγηση;

Και τα δυο θα ήταν ανακούφιση, για να είμαι ειλικρινής.

Πήγαινα να πάρω τη Λέξι από το Κάρντιφ. Έλειπε κάπου· δε θυμάμαι πού –ίσως σε καμιά σχολική εκδρομή;–, όμως θυμάμαι πόσο ανυπομονούσα να την ξαναδώ. Συχνά έπαιρνε το τρένο για το σπίτι, με τις φίλες της, μα ο καιρός είχε χειροτερέψει τώρα και τα δρομολόγια των τρένων είχαν διακοπεί. Πάγος στις σιδηροτροχιές ή κάτι τέτοιο –είναι γνωστό πόσες δικαιολογίες προβάλλουν οι σιδηροδρομικές εταιρείες για να καλύψουν την αφερεγγυότητά τους. Όταν ήμουν στην ηλικία της Λέξι, διόρθωνες την ώρα στο ρολόι σου με βάση την ώρα άφιξης του τρένου· στις μέρες μας δεν μπορείς να είσαι σίγουρος ούτε καν για την ημερομηνία.

Πού είχα μείνει;

Α, ναι, λοιπόν, οδηγούσα στον A470, διασχίζοντας την κοιλάδα, και ολόγυρά μου ορθώνονταν οι τεχνητοί λόφοι, σχηματισμένοι από τα μεταλλευτικά μπάζα των παλιών κρατικών ανθρακωρυχείων. Τώρα βλέπεις παντού γρασίδι και δέντρα, φυσικά, καθώς η περιοχή αναδασώθηκε. Ωστόσο, οι περισσότεροι βραχώδεις σχηματισμοί γύρω από την κοιλάδα είναι σωροί σκωρίας, όσο και να επιμέναμε όλοι να τους αποκαλούμε βουνά. Τα βουνά δεν καταρρέουν, δε μετατρέπονται σε ρευστή μάζα, σαν κατάμαυρος χυλός βρόμης, ούτε καταπλακώνουν μικρά παιδιά καθισμένα στα θρανία τους, όπως έκανε το συγκεκριμένο, τόσα χρόνια πριν*. Ορίστε, *το θυμάμαι αυτό*, όπως θυμάμαι και το αγοράκι των Γουίλιαμς με το αλλήθωρο μάτι, που ήρθε στην προπόνηση του

* Αναφορά στην τραγωδία του Άμπερφαν, το 1966, όταν ένας λόφος σκωρίας ρευστοποιήθηκε και σκότωσε 116 παιδιά και 28 ενήλικους. (Σ.τ.Μ.)

ράγκμπι τη μια βδομάδα, όχι όμως την επόμενη, και ποτέ ξανά. Οι υπόλοιπες αναμνήσεις μου, ωστόσο, περνάνε απ' το μυαλό μου σαν ξεκομμένες χαοτικές εικόνες ή δεν υπάρχουν καθόλου.

Θυμάμαι τον εαυτό μου να σκέφτεται, *Ουπς! ΑΥΤΟ δεν το είδες να σου 'ρχεται, Σαμ!* Μετά συγκρούστηκα με το στηθαίο ασφαλείας και θυμάμαι να αναρωτιέμαι τι ψέμα θα έλεγα στην Άλις για να της δικαιολογηθώ για το βαθούλωμα στο Φορντ Φόκους μας. Το είχαμε μόνο έξι μήνες, και πάντα μου έλεγε πως οδηγώ υπερβολικά γρήγορα. Όμως, προτού καν προλάβω να σκεφτώ ένα καλό ψέμα, το αμάξι κάπως πήδησε στον αέρα, και εντελώς ξαφνικά βρίσκoμουν στη λάθος πλευρά του στηθαίου και απείχα από τον ποταμό Ταφ εξήντα μέτρα κατακόρυφης πτώσης.

Αυτή η πτώση εκτυλίχθηκε σε τέσσερα στάδια.

Το αμάξι βούτηξε με τη μύτη στο έδαφος και το παρμπρίζ έγινε θρύψαλα, μ' έναν ήχο λες κι έλιωνες ένα γιγάντιο σκαθάρι.

Ύστερα, σιωπή, ενώ πετούσα σαν χαρούμενος κορυδαλλός.

Μετά, συγκρούστηκε ξανά με το έδαφος –το αμάξι έγινε φουσαρμόνικα, η μύτη μου απείχε λίγα εκατοστά απ' το γρασίδι. Προσπάθησα να γυρίσω το κεφάλι μου αλλού, όμως είχα χάσει τον έλεγχο του σώματός μου κι έβλεπα το νοτισμένο χορτάρι και τους παγοκρυστάλλους που είχαν απομείνει πάνω του, μεγάλοι κι αστραφτεροί σαν σερβίτσια δείπνου.

Και πάλι σιωπή, υπέροχη σιωπή, καθώς παρακολουθούσα τον μουντό χιονοσκεπαστο ουρανό να περνάει δίπλα μου σε αργή κίνηση, και αναρωτήθηκα ποιος θα πήγαινε να πάρει τη Λέξι τώρα. Είχαμε μόνο αυτό το αμάξι. Ίσως να μπορούσε να μείνει τη νύχτα στις Ντέμπι –πολύ καλό κορίτσι η Ντέμπι.

Αυτή τη φορά, όταν ξαναχτυπήσαμε στο έδαφος, δάγκωσα κατά λάθος το μάγουλό μου και ένιωσα τη μεταλλική γεύση του αίματος στο λαρύγγι μου. Η πόρτα ξεκόλλησε κι έμεινα να κοιτάζω το δεξί μου χέρι να σπαρταράει στο άνοιγ-

μα, καθώς πηδούσαμε ξανά στον αέρα –εγώ και το αμάξι που αγοράσαμε μαζί με την Άλις από το παράρτημα της Έβανς Χάλσο στο Μέρθιρ. Ήταν εκθεσιακό μοντέλο, έτσι το πήραμε δύο χιλιάδες λίρες φτηνότερα, όμως ακόμη μύριζε σαν καινούργιο, κι αυτό ήταν το βασικό, είχε τονίσει η Άλις.

Ω, πόσο θα τσαντιστεί μαζί μου!

Δε θυμάμαι να καρφωνόμαστε στο έδαφος την τέταρτη φορά, όμως υποθέτω πως αυτό κάναμε, ειδάλλως δε θα 'μουν εδώ –θα ήμουν ο πρώτος οδηγός Φορντ Φόκους που πήγε στο διάστημα.

Με την τύχη μου, πιθανότατα δε θα το θυμόμουν ούτε αυτό.

Πήγαιναν σαν χελώνες· ο δεκαοχτάχρονος Πάτρικ Φορτ έβλεπε μπροστά του τους φάρους των περιπολικών ν' αναβοσβήνουν.

«Αυτοκινητικό ατύχημα», σχολίασε η μητέρα του.

Ο Πάτρικ δεν απαντούσε σε άσκοπες δηλώσεις. Και οι δυο τους είχαν μάτια κι έβλεπαν, σωστά;

Αναστέναξε κι ευχήθηκε να είχε πάρει το ποδήλατό του. Έτσι δεν κολούσες ποτέ στην κίνηση. Όμως, η μητέρα του είχε επιμείνει να οδηγήσει –παρότι του Πάτρικ δεν του άρεσε να μπαίνει σε αυτοκίνητο–, επειδή φορούσε τα καλά του για τη συνέντευξη: το μοναδικό επίσημο πουκάμισο που διέθετε, το γκριζο φανελένιο παντελόνι που του έφερνε φαγούρα στους μηρούς και τα παπούτσια που δεν ήταν αθλητικά.

«Ελπίζω να μην έπαθε κανείς κακό», συνέχισε η μητέρα του. «Μάλλον γλίστρησαν στον πάγο στη στροφή».

Πάλι ο Πάτρικ δεν είπε τίποτα. Η μητέρα του συχνά μιλούσε έτσι –παράγοντας περιττούς θορύβους για δική της εμπέδωση, σαν να ήθελε να αποδείξει στον εαυτό της πως δεν ήταν κουφή.

Πλησίασαν έναν αστυνομικό με φωσφορίζε γιλέκο, που κουνούσε ανυπόμονα το χέρι του κατευθύνοντας τα αμάξια να προχωρήσουν στην ανοιχτή λωρίδα κυκλοφορίας.

Τώρα μπορούσαν να δουν το σημείο όπου ένα αυτοκίνητο είχε πέσει στον γκρεμό. Το σκούρο ασημί στηθαίο ασφαλείας είχε κάνει ένα τεράστιο βαθύλωμα, λες κι είχε προσπαθήσει να συγκρατήσει όσο περισσότερο μπορούσε το αμάξι, αλλά τελικά δεν άντεξε και κάμφθηκε, αφήνοντάς το να συνεχίσει την τρελή πορεία του. Μια ομάδα πυροσβέστες στέκονταν στο χείλος του γκρεμού και κοιτούσαν κάτω· ο Πάτρικ συλλογίστηκε πως τουλάχιστον γι' αυτό είχαν εκπαιδευτεί.

«Ω, Θεέ μου», μουρμούρισε η Σάρα Φορτ. «Οι καημένοι».

Το αυτοκίνητο μπροστά τους είχε σταματήσει και ο Πάτρικ είδε όλους τους επιβάτες να στραβολαιμιάζουν κοιτώντας αριστερά.

Χάσκες. Όρνια που καιροφυλακτούν για μια φευγαλέα ματιά στο θάνατο.

Ο αστυνομικός κάτι τους φώναζε και κούνησε μανιασμένος το χέρι του για να τους κάνει να ξεκινήσουν ξανά.

Προτού προλάβει το αυτοκίνητο της μητέρας του να προχωρήσει, ο Πάτρικ άνοιξε την πόρτα του και βγήκε έξω στην άσφαλτο.

«Πάτρικ!»

Την αγνόησε. Ο τσουχτερός αέρας ήταν αναζωογονητικός και η πλαγιά που ορθωνόταν αποπάνω του άξαφνα φάνταζε πιο αληθινή –ένας απειλητικός ορεινός όγκος από στέρεα ύλη, σκεπασμένος με ένα καφεκίτρινο χαλί μαραμένου χειμωνιάτικου γρασιδιού. Περπάτησε μέχρι τους πυροσβέστες.

«Πάτρικ!»

Ο Πάτρικ έγειρε πάνω σε ό,τι είχε απομείνει από το στηθαίο και ατένισε την κοιλάδα. Ένα αυτοκίνητο είχε σφηνωθεί σε μια μικρή συστάδα δέντρων κοντά στην όχθη του ποταμού, αναποδογυρισμένο, με τους τροχούς να κοιτάνε τον ουρανό, πνέοντας τα λοίσθια. Ένα μονοπάτι από συντρίμια έδειχνε την πορεία του οχήματος –μια πόρτα, ένα περιοδικό, ένα στρεβλό κομμάτι της εσωτερικής επένδυσης. Το ραδιόφωνο ακόμη έπαιζε μες στο διαλυμένο αυτοκίνητο, και ο Πάτρικ άκουγε τον στριγκό, μεταλλικό ήχο ενός τραγουδιού

να υψώνεται μέχρι την κορυφή της πλαγιάς. “*In Dreams*”, του Ρόι Όρμπισον, του 1963. Η μουσική δεν του κινούσε ιδιαίτερα το ενδιαφέρον, όμως ο Πάτρικ ποτέ δεν ξεχνούσε την ημερομηνία κυκλοφορίας ενός τραγουδιού.

«Τι συνέβη;» ρώτησε.

Ο κοντινότερος πυροσβέστης στράφηκε και τον κοίταξε μ’ ένα στριφτό τσιγάρο σφηνωμένο ανάμεσα στα χείλη του.

«Ποιος είσαι;»

«Είναι κανείς εκεί μέσα;» είπε ο Πάτρικ.

«Ίσως. Γύρνα στο αυτοκίνητό σου».

«Είναι νεκροί;»

«Εσύ τι λες;»

«Δεν μπορώ να καταλάβω από εδώ», είπε ανασηκώνοντας τους ώμους του ο Πάτρικ. «Εσύ μπορείς;»

«Κοίτα, εξυπνάκια, ξεκουμπίσου. Δουλεύουμε».

Ο Πάτρικ κοίταξε συνοφρυωμένος το χέρι του πάνω στην κουπαστή. «Καπνίζεις και κοιτάς ένα αυτοκίνητο».

«Κούνα τον κώλο σου και γύρνα σπίτι, άντε!»

«Δεν είναι ανάγκη να βρίζεις».

«Σπάσε!»

«Πάτρικ!» Η μητέρα του εμφανίστηκε, τον έπιασε από τον αγκώνα και ζήτησε συγγνώμη από τον πυροσβέστη, παρόλο που αποκλείεται να ήξερε το λόγο για τον οποίο ζητούσε συγγνώμη.

Ο Πάτρικ έριξε μια τελευταία ματιά. Τίποτα δεν κουνιόταν εκεί κάτω. Αναρωτήθηκε πώς να ήταν μέσα στο αυτοκίνητο –ασάλευτο, σμπαραλιασμένο, καταματωμένο, πλημμυρισμένο με τη φωνή του Ρόι Όρμπισον που γινόταν ολοένα και πιο τσιριχτή, σαν αγγελικό μαρτύριο.

Τίναξε το χέρι της μητέρας του από το μπράτσο του, και μετά εκείνη ζήτησε κι απ’ αυτόν συγγνώμη. Ζητούσε συγγνώμη για τα πάντα, πάντοτε.

Μπήκαν ξανά μέσα στο αμάξι και η μητέρα του συνέχισε να οδηγεί –αλλά πολύ πιο αργά.